

כל סוסה

עלון מס': 58/34
כפר הנשיא
8.11.85

הצעות כהנא מול חוקי הנציים

חקיקה נאצית

הפרדה בבריכות שחייה ומקומות קים

א. אסור ליהודים להכנס לבריכות שחייה ציבוריות. (8/33) הוראת של רשויות מקומיות שונות.
ב. במקומות קים ומרפא יש להפריד בין יהודים ללא יהודים. לשם כך יש לאכסן יהודים בנפרד ובהתאמה למספרים נפרדים.
(ס' המנים של הרייך. 124/7/37)

מעמד היהודים

יהודים אינם יכולים להיות אזרחי הרייך. אין להם זכות הצבעה פוליטית ואין הם יכולים לשאת בתפקיד ציבורי.
14/11/35 — הוראה ראשונה ובסתמכת על חוק האזרחות.

הגבלת מעורים

ריחוק כנרלק וכמינכן שהושמו ליהודים לא יושמו מחדש ליהודים ללא אישור מיוחד. (הוראת שר העבודה של הרייך. 18/2/1939)

איסור על נישואי תערובת

נישואים בין יהודים ובין אזרחי המדינה בעלי רם גרמני או בעלי רם סרני לו — אסורים נישואים שערס בניגוד לחוק. בטלים גם אם נערכו בחו"ל. (וסעיף 1 לחוק הגנת הדם הגרמני והכבוד הגרמני מיום 11/3/35)

חסים מתוך לנישואין בין יהודים לאזרחי הרייך

א. חסים מתוך לנישואין בין יהודים ונתיני המדינה בעלי רם גרמני או בעלי רם סרני לו — אסורים (וסעיף 2 לחוק הגנת הדם הגרמני והכבוד הגרמני).
ב. יהודים אינם רשאים להעסיק במשק בית נתינת מדינה בעלת רם גרמני או בעלות רם סרני לו. שהן לסטה מגיל 45 (וסעיף 3 לחוק הגנת הדם הגרמני והכבוד הגרמני).

הפרדת תלמידים

חל איסור על תלמידים יהודים ללמוד בבתים גרמניים. מותר להם ללמוד אך ורק בבתים יהודיים (הוראת שר החינוך הנאצי. 11/11/38)

מניעת מפגש בין בני נוער

אסור לשאת תלמידים ותלמידות לא אריים בביקור באכסניות נוער.

הצעת כהנא

הפרדה בחופי רחצה

זקמו חוסרים נפרדים ליהודים וללא יהודים. ללא הכרל באיכותם. בן עם הנכבד בחוף הים הכיועד לבן העם השני. יהיה צפוי למאסר של חצי שנה.

מעמד לא יהודים

א. ללא זכום וזכות לאומית וללא שום חלק בחליכים פוליטיים במדינת ישראל. לא יהודי לא יוכל להתמנות לכל תפקיד של שררה ולא יוכל להצביע בבחירות לבסות או לכל גוף ממלכתי יציבחר אחר. ב. יקבל על עצמו חובות. מיסים ועבודות. אם לא יסכים לעבודות ולמיסים — יגורש נכוח.

הגבלת מעורים

לא יהודי לא יעז בתוך תחומי שטח השיטוט של העיר ירושלים.

איסור על נישואי תערובת

אסור ליהודים ולהוריות אזרחי ותושבי המדינה להנישא ללא יהודים. בין בארץ ובין בחו"ל. נישואי תערובת שסאלה לא יזכרו כלל בנישואין.

חסים מתוך לנישואין בין יהודים ללא יהודים

א. אסור ליהודים ולהוריות אזרחי המדינה לקיים חסי אישות מלאים או חלקיים מכל סוג שהוא. עם לא יהודים וזאת גם יאלא במסגרת נישואין. העובר על סעיף זה רינו מאסר שנתיים.
ב. לא יהודי המקיים חסי אישות עם זונה יהודיה או עם זכר יהודי, רינו מאסר חמישים שנה וזונה יהודיה או זכר יהודי, המקיימים חסים עם זכר לא יהודי, רתם מאסר חמש שנים.

הפרדת תלמידים

כל מוסדות החינוך בארץ ישראל יהיו נפרדים ליהודים וללא יהודים.

מניעת מפגש בין בני נוער

יתוסלו קייסנות, מתג'סים וכל המוסדות המעורבים.

ברכת הח"סד

קוראים וידידים!

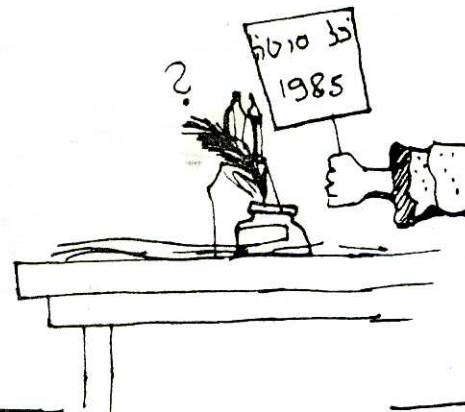
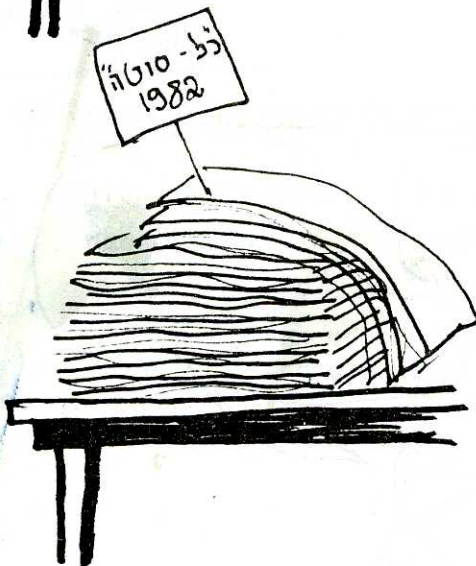
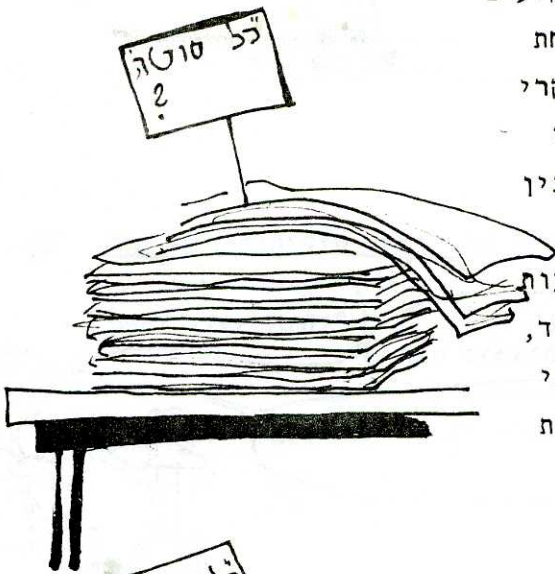
זו הפעם החמישית שיש לי הכבוד והתענוג לברך על הופעתו המחודשת של "כל סוטה". ובתור ברכה הייתי יכול לצטט קטעים מובחרים מארבע הברכות הקודמות כי כולן היו שונות אחת מהשניה. שונות בכתיבתן כמובן, אבל אחידות בתוכנן העיקרי שהעלון של השכבה הצעירה יהיה כמרוצת הזמן לכלי בטוי נאמן לדעות, להשגות וליצירות ספרותיות של הצעירים שבין חברי המשק.

נכון הוא שער היום הזה לא שוכנעתי שאין מקום לדעות ולהשגות וליצירות הספרותיות האלה ב"דברי הכפר" הממוסד, אבל, כמו במספר רב של תופעות אחרות שלא מובנות לי, אני מקבל את זה כעובדה קיימת בתקווה שכעבור שנים לא רבות אלמד קצת וכן אבין.

אורה ומיכל, לקחתן על עצמכם משימה לא קלה! מאחוריכן, מימיו הראשונים של בכיר העורכים, נמלי.ד. המפורסם, עומד תור ארוך של עורכים, מדפיסים, מקשטים וסתם אנשי עט. לעלון שלכן היו תקופות זוהר כאשר בתל אביב, בירושלים, בכלא שש ובכפר הנשיא אזרחים מכובדים ומוכרים באולם האות והתו רבו על תוכן המאמרים שהופיעו ומשמעות השירים שבו.

תשמרו על הגחלת
עלו והצליחו!

המייסד!
מ.ב.ח.

פגישת מחזור של חולי אמניסיה (אובדן הזכרון)

★ בשעה 10.00 מתחילים האורחים להגיע;

★ האורחים מתחילים להציג את עצמם:

★ כמו בכל פגישת מחזור מתחילה שוב שעת הנוסטלגיה:

★ ופתאם לאחר החולים יש רעיון משגע:

יופי זה רעיון מצויין!

תשמעו! היות ואף לא אחד זוכר מה עשינו, בוא נניח שלכולנו יש מקצוע. פשוט נחלק לכל אחד קריירה כמו בכל פגישת מחזור נורמלית.

★ חצי דקה לאחר מכן:

לא היה למשהו פה רעיון מקודם??

אני חושב שאני הייתי ממציא הרעיון.

האם משהו זוכר מה היה הרעיון, אם בכלל היה?

★ והזמן חולף. כולם שותים הרכה ואז מתבצבץ שכיב של מרירות:

תסתכלו עלי. כבר מתחילים לצמוח לי שערות שיבה ואני אפילו אולי לא מצאתי בעל.

ואני בסופו של דבר לא הצלחתי להוציא לאור את הספר שרציתי נדמה לי שרציתי להוציא ספר.....

אני חושד שאף פעם לא חייתי את החיים שהייתי רוצה.

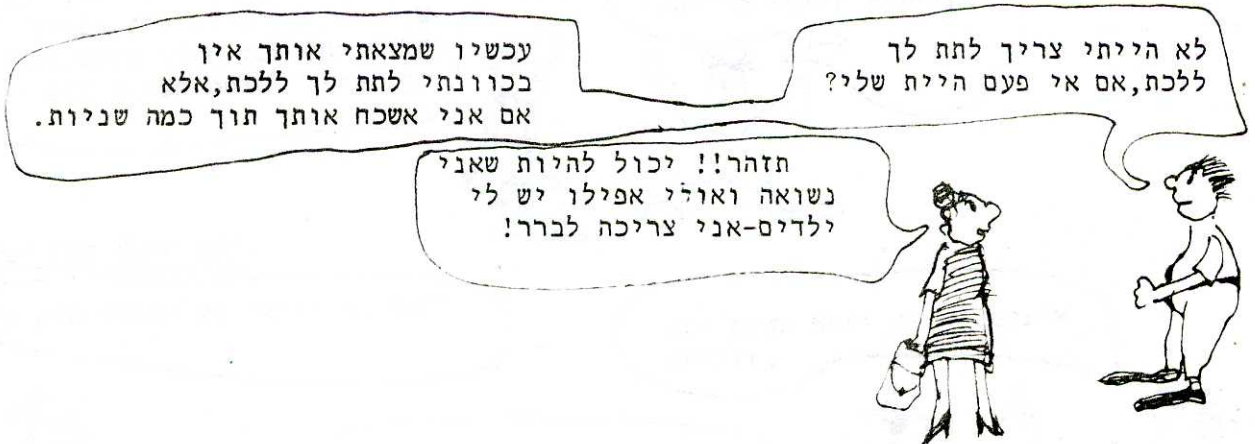
כולנו רצינו לשנות את פני העולם. אני משערת שלא הצלחנו, נכון?

אני חושב שהיו לי חלומות פעם אבל אני בספק אם הם התגשמו!

★ ממשיכם לשתות והחבר'ה מתחילים להתעורר להבדלי המינים:

★ וכשהפגישה מגיעה לקיצה כולם פונים לדרכם במילות פרידה:

ועדת בנים

לחבר'ה הצעירים מ"ג ועד גיל 30 !

וועדת בנים כיום מתפקדת כועדה מצומצמת מאד. הצטרפתי לוועדה לראשונה לפני שנתיים ומנינו אז 11 איש. במשך הזמן נשרו אנשים ולא התווספו עוד, כך שהיום אנחנו במצב אבסורדי. בוועדה יושבים חמשה אנשים: הלן, אדי דודו ורענן (אם הוא לא עסוק בכותנה) ואני. כמרכזת מחליפה אנחנו כשלב זה מנסים לעבור את עיניני היום-יום וזה די קשה.

ועדת מינויים בשלבי חיפוש אחרי מרכז/ת ולאחר מכן תבחר וועדה חדשה אנחנו בקשנו לטפל בנושא. אני מאד מעוניינת לרכז את הועדה ומקווה להבחר אך כמו שאומרים-דמוקרטיה ורק לאחר הבחירות באסיפה נדע מה יהיה.

"תכלס"-כרגע המצב הוא לא אידיאלי ולאחר שיחות רבות עם החבר'ה נוכחתי לדעת שאחת הכעיות העיקריות הן חוסר תקשורת וידע על הנעשה. לכן אני שוב מזכירה לכם, אפשר לפנות לכל אחד מאנשי הועדה הנ"ל. מצידי בכל יום שבת אני מנסה לשריין לפחות שתיים לפגישות. עד כה מעטים נצלו זאת.

ולסיום אני מקווה שלאחר קריאת מאמר זה לא תשאלו מי הם היושבים בוועדה. ומקווה מאד כי לאחר הבחירות באסיפה הדברים ייראו אחרת.

למשתחררים הרבים בהצלחה-בקרב נקיים מפגש ואני מקווה שהפעם תהיה השתתפות של 95%. בפעם הקודמת הוזמנו שמונה אנשים והגיע אחד.

בתקווה שתבינו את הקושי שלנו כרגע ותעזרו לנו לעזור לכם.

דרך צלחה לכל היוצאים

לשנת חופש. להתראות

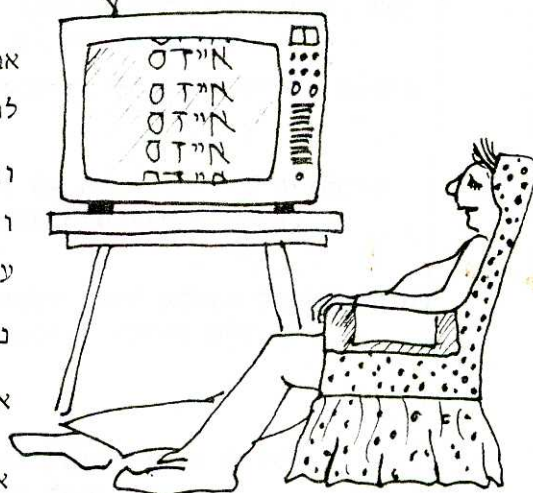
ונסה.

אבל...

מאחר שנתבקשתי מאחת ממקימי "כל סוטה"
לכתוב כתבה להנ"ל, עניתי "אין בעייה".
פשוט מאוד, כל-כך הרבה דברים קורים
בקיבוצנו, שלא נראתה הבעייה לכתבה
קצרה.
ואז החלטתי לכתוב על הנושא הזה: .....

אבל, חשבתי ואמרתי לעצמי, בעצם למה לי
להוציא את כל הזבל לאור היום, נעזוב זאת.
ואז הגעתי לנושא השני שמוכר לכולנו...
ופתאום חשבתי: אנג'י, בזהירות - פה אתה
עולה על מוקשים.
נו... אבל כ"דברי הכפר" בטוח שאפשר לכתוב.
אבל למה לי להופיע בכתבה של "בינינו..."
אז בואו נדבר על "צמצומים".

אבל איך אני - ורכים כמוני עם
185 ק"ג - יכול לדבר על צמצומים?
או... י... ש... ל... - נכתוב על פתיחת הפארק.
אבל אם אני אכתוב על זה - מה תעשה
המזכירות?
כרגע צפיתי בתוכנית ה'איידס' ב'מבט שני'.
וזה הנושא הכי פחות מסוכן לדבר בקיבוץ.

לכן, הכתבה הזאת בנושא ה"איידס" אכין לפעם הבאה.

יחי חופש הדיבור בקיבוצנו!

לחלום לכולם מותר - אמר סטלין."

א נ ג'י

הצלה רצינית מפי האס:

לפני מספר שבועות הצביעו באסיפה בעד קבלתי למועמדות. אז באמת, עם כל הלב תודה, אבל אני אני רוצה לבטא את הרגשתי בכל העניין הזה.

חייבים להצביע.

ברור לי, שיש התנגדות לכך שבנים יקומו ויסעו כל פעם שנוח להם, אבל ההחלטה הנוכחית שאומרת, שישנה נסיעה אחת (בערך לאורך שנה) ובנסיעה הבאה יש להודיע על עזיבה - החלטה זו לא תמנע מכן לנסוע בשנית, ולא ברור לי למה עליו להודיע על עזיבה לפני שהוא באמת מתכוון לזה.

הרבה מאיתנו הצעירים רוצים לעשות כל מיני דברים, לפני שאנחנו מחליטים להשתקע אחת ולתמיד - ולפעמים קורה שמכירים בן זוג ורוצים להצטרף אליו לנסיעה. ובכלל, ישנן עשרות סיבות לכך שחבר'ה רוצים לצאת יותר מפעם אחת - אבל לא בהכרח רוצים לעזוב את הבית.

מדוע לא ניתן "להקפיא" מועמדות של בן עד שהוא באמת מודיע על עזיבה (ויתבקש לעשות זאת תוך מספר שנים מסויים שעליו תחליט החברה) או אולי בכלל ניתן לעשות מה שעושים בקיבוצים שונים - וזה לתת לבנים סטטוס אחר ממועמד. בסה"כ יש הבדל גדול בין מועמד שבא מבחוץ לבין בן שחיפה כל השנים, וגם נקרא "מועמד". אין מה להשוות כלל. אז מדוע בעצם כולנו תחת אותה הגדרה? אנחנו שונים לגמרי בצרכים שלנו, ובאותה מידה יש למשק גישה שונה לחלוטין לשתי הקבוצות.

אני מבינה שיש פה עניין רגיש בכך, שלבנים מותר לצאת ולחזור כמה פעמים, בזמן שהחברים לא יכולים לעשות את זה, ואני לא אומרת שלנו "מגיע יותר", אבל בסה"כ רוב הצעירים בעולם (סביבות 20-30) רוצים להספיק לעשות כל מיני דברים, שיותר מאוחר לא יוכלו לעשות בגלל כל המחויבויות שבאות עם הזמן.

לסכם עניין - הייתי רוצה להציע לשנות את התקנון שהיום מאלץ בנים להודיע על עזיבה לעיתים, גם כשלא רוצים בכלל לעזוב.

קצת מוזר - לא? אני חיה בקיבוץ מיום היוולדי - ועלי להתקבל למועמדות.

אני לא חושבת שמישהו בכלל היה מטיל ספק בעובדת היותי מועמדת, לולא היו מביאים את העניין לאסיפה.

ובכן, במקרה שלי העניין השתנה, כאשר ביקשתי לפני שנה לצאת ל-6 חודשים. היות וכבר טיילתי שנה, הוסבר לי ע"י ועדת בנים שעלי להודיע על עזיבה, היות והתקנון קובע שכל בן-משק זכאי לנסיעה אחת לאחר השירות. לא הייתה לי ברירה אלא לעשות זאת, תוך כדי הדגשה שאני חוזרת תוך 6 חודשים. רוצים לקרוא לזה "עזיבה" - תקראו לזה כך, אבל אני לא רואית את עצמי כעוזבת.

בזמן היעדרי צורף שמי למיכסס הלומדים השנה, למרות שלפי הכנתי - עזבתי. כנראה שכחו... מובן שאני אסירת תודה על כך, אבל אירוני בעיני, שמצד אחד הולכים בדיוק על-פי הכללים - ומצד שני שוכחים על כך.

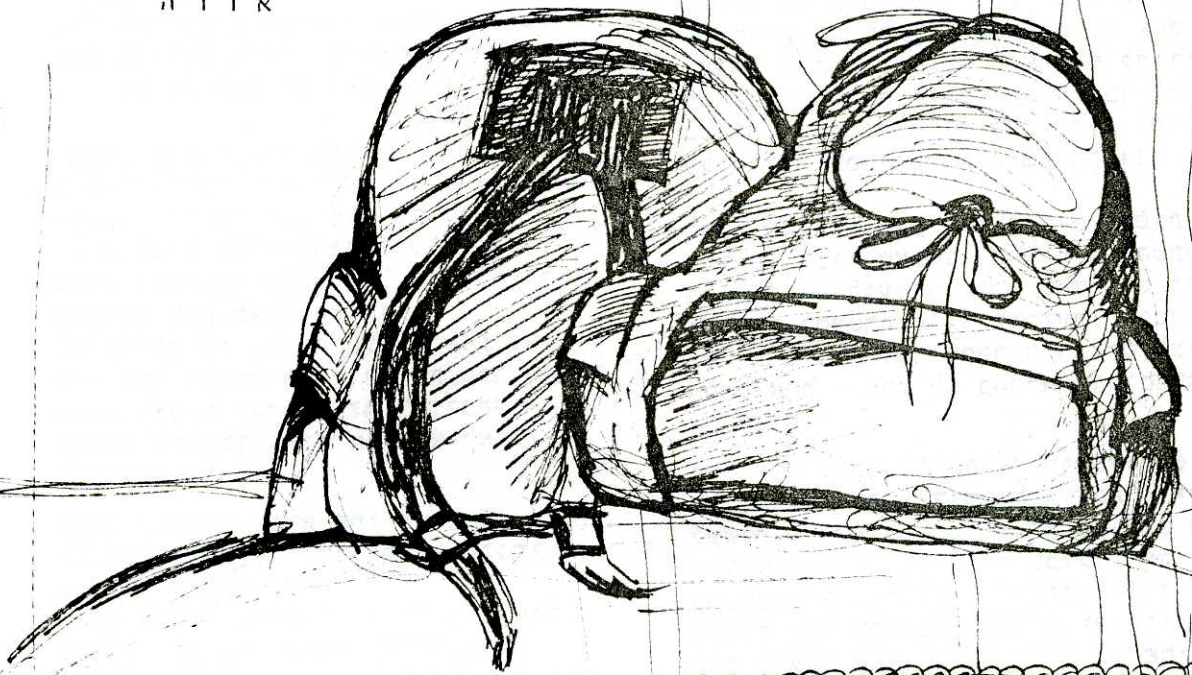
לכן עכשיו, כשחזרתי, ללא טעם וללא שום תועלת, כשהעניין חסר משמעות לגמרי (לדעתי) - מעלים את שמי לא-סיפה, שיקבלו אותי למועמדות שוב.

ובשביל מה מביאים אדם לתקופת מועמדות? - שהקיבוץ יכיר אותו ושהוא יכיר את הקיבוץ...

בקיבוץ, אצלי זה היה פשוט עניין של פרוצדורה ואני לא המקרה הראשון בעניין הזה, שתמיד מוסבר במילים - "אלה הם הכללים, למען לא יבוא בן משק הביתה לאחר שהייה ארוכה בחוץ ויתקבל באופן אוטומטי כמועמד."

כפר הנשיא הוא הבית שלנו ואף אחד מאיתנו
לא כל-כך ממהר להודיע על עזיבה. אפילו
אם כולם אומרים "זה רק פרוצדורה" - לי,
אישית, זה לא היה נעים שנאלצתי להודיע
על עזיבה, כשידעתי שהנסיעה שלי תהיה
ל-6 חודשים בלבד.

א ו ר ה

המיסד; משה בן חיים.
עריכה; אורה נמלי.
עיטור; מיכל דדוש.
הדפסה; מיכל דדוש, רות גלעדי.

... אברהם יצחק יעקב ...

בגליונות הבאים של כל סוטה בגלגולו החדש עומד להתפרסם מדור שטויות חדש-אברהם יצחק יעקב- שהוא השם המחתרתי החדש שלי. שם מחתרתי למה?

ובכן הגעתי לכפר הנשיא לפני שלושה שבועות אחרי שנים ארוכות ורזות בעולם הגדול והאכזר, בהן נאבקתי בודד מול טבע האדם החברה הטכנולוגית וכו' - כאשר באותה תקופה-הדבר היחידי שהחזיק אותי מעל הביב היו מאמריה המעמיקים של תמר בדברי הכפר. הניתוחים המופלאים של מצב הגולה בלונדון גרמו לי .... אך פה סטיתי (סוטה וותיק שכמותי, חה, חה, מהסיבה שבחרתי להופיע פה תחת שלושה שמות כל כך רבי משמעות-והאמת הפושרת היא שאשתי אמרה לי, לשום "בשום אופן אסור לך להכנס מהר מידי, חזק מידי לחיי הקבוץ עוד ועשו אותך מדריך!".

מי שצריך רמזים בקשר לזהותי אז, אהרון לויין שהוא גם השכן שלי הספיק כבר לדחות שני ציורים שלי בטענה שהוא לא בשל מספיק בשבילם. אפילו שקלתי הדלפת שמו לוועדת קליטה בעוון אי-שתוף פעולה.

בקצור לאברהם יצחק יעקב דעות חריפות בנושאים כגון פרחים: נגד.

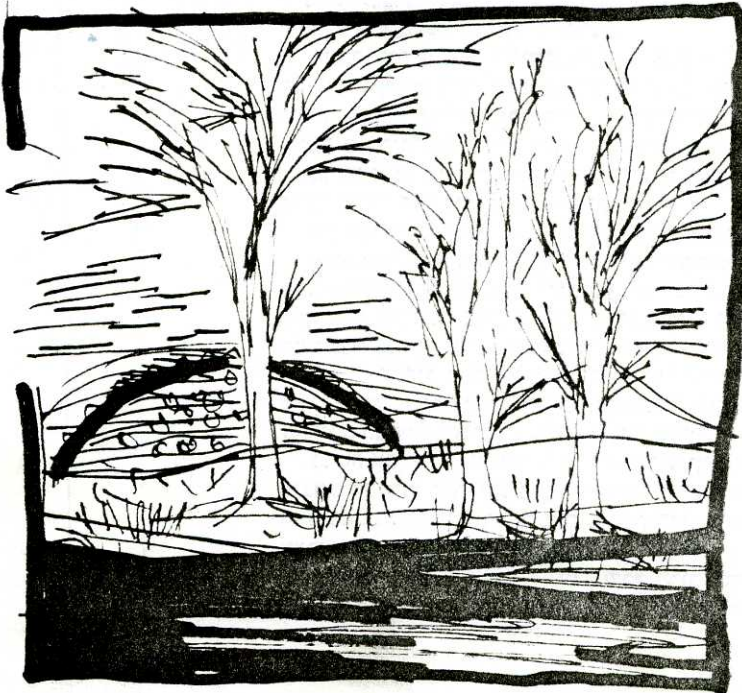
דוסיס שחורים ושכמותם: נגד, נגד, נגד,

ערבים- נו. .... בקיצור הרבה דפיקות על השולחן ירוצו בין שורות אלו.

גם תשובות לשאלות אינטימיות כגון

למה פסולת כותנה כל הזמן בוערת (שאלה יפה), האם חזרה בתשובה עדיפה על מין (לרוב לא), האם מיכאל ארנברג נוסע לארה"ב בגלל שהעלו את נושא הסמים באסיפה (כן), האם מיכאל ארנברג נוסע לארה"ב בגלל שלא העלו את נושא הסמים באסיפה (גם כן).

ולשבוע ראשון ולזכר גליונות רטובים קודמים של כל סוטה שיר לזמיר בבופור-

זריחה מול הצפצפות
רשרוש חרישי בלב של הסתיו
או כסתיו של הלב
תלוי בהגיגי קדומים
תמיר כה טמיר
הוזה נוגה בת שחוקו
מהלכת דומם
גם
מול העדר נוכחה
מבטו היזשיר
מלה לא יסף
נחושה מחשבתו על
על פני המדרון
ומול יכבת ערפילים
קדימה נטויות כתפיו
שם.

מה הדאווין שלך מר זילברמן

מאת צביה אהרן

זילברמן הקיץ אותו בוקר משנת לילה טרופה והוא שטוף כולו בזיעה קרה. כל הלילה היו הזלזלות שועטות על גופו חסריהאונים ועורכות בו תרגילי קרב בין הסדינים הלחים. ממש ברגע האחרון, כאשר פלוגת חיילי חי"ר ביצעה נסיון אכזרי לכבוש את פיסמת חזהו המצטמרת, הקיץ פתאום וחש רווחה ניכרת לשמע תיקותו החמור של השעון המעורר שלצר מיטתו. הם לא הצליחו, עלה בו הרהור של הקלה. זילברמן משך עצמו בכבדות ממיטתו וניגש בצעד לאה אל הכיור בחדר האמבטיה, ועם שהוא מקשיב לקולות הבוקעים מחדרו של איציק חור ועלה בו הכאב הישן. לא היה זה כאב מוגדר, אלא כאב שנבע מכל יישותו העייפה, הכמתה למשהו לא ברור, משהו מריר וקבוע. הוא שיפשיף היטב את שיניו ונשא מבט עייף אל חורבת פניו שניכטה אליו מן הראי המרוכב. הפנים כראי לא אמרו כלום, לכן סב על עקביו והלך אל המטבח. היה זה מטבח רק למראית עין. משבח שהניקיון והכרך עמדו בו כרמה של חדר ניתוחים. ובעצם היווה המטבח למר זילברמן מאווליאום לזכרה של אשתו אורנה שנפטרה שנה קודם לכן, וכל פעם שהוא שב ונכנס אל המטבח וזרמים אליו מבין קווים הנקיים קווי רמותה שלה והוא חוזר ונשטף בהם. "מה יהיה אורנה'לה?" — שאל זילברמן בקול חרישי את נוכחותה הלא נראית. — "מה יהיה אורנה'לה?" פתאום נפל כיסא בקול רעש גדול בחדר הסמוך וזילברמן ידע שאיציק בדן התעורר. זילברמן הלך לסייע בידו להתלבש. בן תשע-עשרה איציק, גופו גדול ושרירי, מפחד מעט, ובפנים בתוך ראש כדורי גדול טמון מוח של ילד בן חמש. זילברמן כיפתר בזוויות רכה את כפתורי חולצתו של איציק, ואיציק אמר בקול עבה — אבא... כמו שהיה אומר תמיד. אבא, היתה המלה היחידה שיכול להגות, כל השאר היה אוסף של נהמות ומילמולים חסרי פשר. אומר היה "אבא" כאילו הוא עומד להוסיף לאחריו עוד משהו, אך לעולם לא עבר את מחסום האבא. ולעולם לא הוסיף את מה שנפסק.

בוא איציקל — אמר זילברמן לבנו המפגר — בוא, הכנתי לך כוס תה עם לימון, כמו שאמא היתה מכינה. איציקל נטל את הכוס ביד מסורבלת, אמר שוב את אותו "אבא" בלום שלו ולגם מהתה בקול רעש גדול, כשהוא שופך מעט ממנו על מכנסיו. זילברמן התבונן בו כרחמים ושאל את עצמו — למה לי חיים? האם לבן הזה התפללתי? מיד נתקף ברגש חרטה עז וביקש סליחה מנוכחותה הלא-נראית של אורנה. "לפעמים קצת קשה לי כלערייך", הודה זילברמן בקול חרישי — "כשעוד היית איתנו היה הכל הרבה יותר קל, הרבה יותר פשוט". שוב עלה בו הכאב והפעם עמדה בו נוכחותו זמן רב מתמיד. לאחר-מכן, כשהלך כדרכו ככל בוקר אל הדואר, אמר לעצמו זילברמן, שהיה אמון על אותה מבשרי-רעה ששיגר אליו גופו העייף כזמן האחרון — אוי וי אורנה'לה, הכאב הזה איננו מבשר טובות, ואכן, מה שעומד היה להיות יום רגיל בחיי זילברמן ובנו, הפך לפתע להיות למשהו אחר. כאשר נכנס זילברמן למשרד הדואר, קרא אליו הוניג הפקיד. "הי זילברמן, הגיע לך מכתב מהצבא!" זילברמן המופתע, שקיבתו שקעה כו פתאום, נטל את המעטפה ולחרדתו הרבה גילה שטמון בה צו המודיע ליצחק זילברמן שבא יומם לשרת את המולדת, כמו צעירים אחרים בני גילו.

אבל הוא מפגר, גנח מר זילברמן. אז מה, ענה לו הוניג הפקיד, מי אמר שמפגרים אינם יכולים לשרת בצבא. אל תדאג, בצבא ימצאו כבר מה לעשות איתו. הוניג גמר להרגיע את זילברמן ומחט את חטמו בקול תרועה גדולה כחורץ גורלו. "אוי וי הזלזלות מהלילה!" — נזכר זילברמן בחלחלה ורץ מיד להתקשר למנשה בן דודתו, שישב ב"קריה" והיה ידוע בחוגי המשפחה כאדם בעל מהלכים במשרד-הבטחון. מנשה קיבל את מר זילברמן ובנו איציק כשהוא יושב מאחורי מכתבה גדולה ולוגם מרק עוף וזך מתוך צלחת חרס גדולה שעמדה לפניו.

מה העניין זילברמן, שאל מנשה, מעשה פטרונו, ומצץ בשיניו, מה כל כך בוער לך. אבא, אמר לו איציק, מנשה התבונן אליו בחוסר נוחות. מה הבעיות איתו, שאל בקצת כהלה. הוא מפגר או משהו? תראה, אמר זילברמן בקול מלא יראת כבוד, אני לא מבקש פרוטקציה, כל מה שאני רוצה הוא שיעשה צרק, שתברר מדוע מנסים לגייס את איציקל. מנשה משך בכתפיו, הכל נמצא היום במחשב. על מחשב אי-אפשר להפעיל שום השפעה.

איציק התחיל לבכות: אבא... וזילברמן הבין שהוא רעב. מיד קילף לו כננה ואיציק השתתק. זילברמן רצה להמשיך לדבר, אבל פתאום מצא עצמו ליד הדלת, כשמנשה דוחף אותם החוצה ומשגר אחריהם הבטחה מעורפלת "לעשות מה שיכול".

מנשה אכן חולל גדולות ונצורות. חודש ימים אחרי כך הגיע מכתב נוסף מלשכת הגיוס. המורה ליצחק זילברמן להתייצב כתאריך זה וזה בלשכה למטרת גיוסו לצבא. מר זילברמן הנואש נועץ כל היום באורנה הלא-נראית, כשאת מרבית הזמן הוא מבלה במטבח המבוקר על כרכיו והוא פוכר את אצבעותיו ביאוש ומאיים לשוברן.

כיום בו נסעו ללשכת הגיוס, נשכה הרוח בחוץ כמקוננת, ומר זילברמן הצטרף לקינתה. אך הקינות לא עזרו. איציקל חוייל ואף נשלח לעבור טירונות כחיל כללי. בטירונות היה קצת קשה

לאיציקל, מבחינה פיזית היה גדול וחזק כשור וידע לשאת אלונקות ללא ליאות, אך מוחו המוגבל סירב להשיג את רזי המלחמה והקרב שביקשו מפקדיו להנחיל לו. תמיד היה מסתער בכיוון וכזמן הלא-נכונים ומסכן את עצמו ואת חבריו ליחידה שלא לצורך.

אף-על-פי-כן עלה בידו לסיים את תקופת הטירונות בריא ושלם ואף לעבור בשלום את טקס הסיום.

בכל ואת סיים טירונות, סח וילברמן לאורנה ולעצמו, וידע קורטוב של נחת. אך רגע הסיפוק הקצר התחלף מהרה בחרדה איומה לגורלו של איציק, הממשיך לברו במכוני החיים. חסידה לילה הם עוד עלולים לשלוח אותו לשרת בלבנון, זעק ליכו המעונה של וילברמן. שוב כיתת רגליו להצידהעיר ולשלישות ומשם לקצח"ר ולבסוף למנשה ב"קריה". מנשה הבטיח שיהיה בסדר. ואיציקל צורף לגולני ונשלח לסרוק פרדסים בצידון.

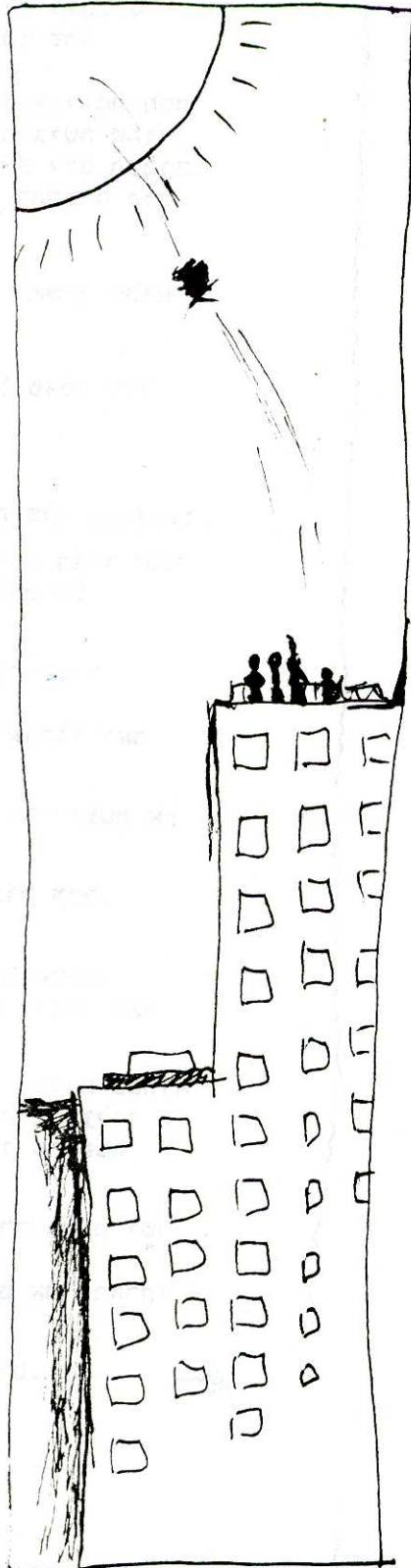
בחופשות היו החיילים מפלוגתו של איציק מקיימים בידו להגיע הביתה. הוא היה יושב מול וילברמן ההמום ואומר, אבא... ומושיט לו תפוז שהביא לו מלבנון, מהסריקות בפרדסים. וילברמן היה לוקח את התפוז שנמחץ בתוך התרמיל הצבאי של איציק, כיו לבניו הצואים לבגדיו המלוכלכים, אומר תודה כשפה רפה והולך בוכה לכבס את בגדיו של איציק במטבח, וליבו פועם בחזקה ומפרפר בחזהו כציפור המבקשת להימלט מכלאה. ורק קולה של אורנה-להא נראית היה שב ומרגיע את הציפור המבקשת להימלט.

עברו כמה חודשים. איציקל עבר מהפרדסים של צידון לפרדסים של צור, ועדיין היה מביא תפחים מעוכים למר וילברמן והיה אומר אבא... בקול קורע לב. ומר וילברמן, מר וילברמן שוב לא היה אותו מר וילברמן מוצק ושקול שלפנים היו השכנים באים לשאול בעצתו, שהיה משלם את מיסיו בזמן לוועדיהבית. מר וילברמן הפך להיות יצור עצבני וחסר מנוחה, קצר רוח ומהיר חימה. עכשיו היה משוחח עם אורנה בכל מקום, במכולת, ברואר, באוטובוס, וטענותיה הלא-נפסקות קרעו את רקמות מוחו הדוויית.

את איציקל לא שיחררו כסופו של רבר. אך הוא הפך להיות הקמיע של הפלוגה, גדול וחזק היה נושא את המא"ג בקלילות כמו היה עוזי; באמונים היבשים, כשכולם היו מסתערים וצועקים אש, אש, הוא היה מסתער וצועק אבא... אבא... אבא... ומגיע ראשון למטרות. אחר-כך חלף מעט זמן והפלוגה של איציק עברה מהפרדסים של צור למטעים של כפרי השיעים. והעונה היא עונת-מטענייהצר. יום אחד כשהיו בסיוור בוקר עמר איציקל ליד מטען וכעבור רגע, כשנרמו הרי ההתפוצצות, אפשר היה לשמוע קול חלוש עולה מהוואדי — אבא...

שלחו למר וילברמן שלושה מלאכים לבשר לו על הבן, מש"קית, קצין מהיחידה של איציק ורופא. כשראה אותם מר וילברמן אצל הדלת אמר אוי-אורנה-לה! והתעלף. הרופא השיבו לאיתנו והמלאכים הרגיעו את מר וילברמן ואמרו לי שאיציק לא מת, הוא רק נפצע-בינוני והם באו לקחתו עימם לבית-החולים רמב"ם למחלקה האורטופדית. משהגיעו אל המחלקה נתבקש מר וילברמן להמתין-מעט עד ששרי-הבטחון יסיים את ביקורו אצל הפצועים. ובאמת באותו רגע ממש שוחח שרי-הבטחון עם איציקל. מה שלומך, שאל השר בקול רך. אבא... ענה לו איציק מתוך התחבשוות והשר רווח נחת. אבל מר וילברמן, כמו הרבה אנשים אגואיסטים שאני מכיר, לא היה מוכן לתת למישהו אחר לקחת את המאבא של איציקל שהיה שייך אך ורק לו ולאורנה. לכן פרץ קדימה, הפיל את שרי-הבטחון וכשהוא צועק, אורנה-לה! תני לי כוח, תלש את איציק מהמיטה והאינפוזיות וברח איתו מהמחלקה. אנשי הבטחון ההמומים התאוששו והחלו לרדוף אחריו במעלה המדרגות העולות אל הגג, מר וילברמן ברח מהם כשהוא ממלמל לעצמו מלים סתומות ואיציקל פועה בזרועותיו. אבא... עד שיצא פתאום אל הגג. שני טייסי מסוקים שישבו במסוקיהם ולגמו קפה הביטו בתדהמה במר וילברמן, שהגיע אל המנחת והוא נושא בזרועותיו את בנו שמגופו משתלשלים צינורות אינפוזיה קרועים, ובאנשי הבטחון הרולקים אחריו ללוכדו. וילברמן נמלט ממש לשפת הגג כשאחד מאנשי הכטחון, בחור שחרחר זורני, אחו ככנפי בגדו ועצר אותו לשנייה. מר וילברמן שאג שאגה גדולה וזינק אל האוויר, כשהוא מותיר את כנף בגדו בידו הבחור. לתדהמתם של כל הנוכחים על הגג החל מר וילברמן להתרומם למעלה לשמיים הכחולים במקום להתנפץ למטה לאספלט הכהה. מר וילברמן המשיך להתרומם מעלה מעלה קורא תיגר על חוקי הפיזיקה, כוח המשיכה ושאר חוקים הכובלים את בני-האדם לקרקע. עכשיו כבר נפכו הוא ואיציקל לנקודה שחורה על רקע העיגול הגדול הלוהט של השמש.

איש הבטחון השחרחר עמד על שפת הגג נדהם ובידו כנף בגדו הקרוע של מר וילברמן, וצרח שוב ושוב אחרי וילברמן המתרחק, מה הראווין שלך מה וילברמן? לאן אתה עף? אך כל תשובה לא באה מכיוון השמש השורפת. וגם לא תבוא לעולם.

ביתו of ירון הנשר

לכפר את חטאיך

*כל סוטה יהיה העלון היחיד שלא יבכה בפני קוראיו על כך שהם לא כותבים. הוא פשוט יצטט בפני צבור הקוראים את הסיבות שנתנו האנשים לכך שהם לא יכולים לכתוב.

תמיר לא הסכים לכתוב לעלון בטענה שאין לעלון בסיס. אני מתיחסת אליו בסובלנות ובהבנה בידיעה שיש לו קשיי התבטאות וגם אני מרגישה שהוא מיצה את עצמו והגיע לשלב בו הוא נח מעמל החיים. הוא עושה את יום העבודה שלו ולאחר צועד באיטיות לחדרו ונח לקראת יום המחרת בו עליו להשכים קום ולשוב לעבודה.

*אמיר נמינוב מוכן לכתוב רק שיגיע לסביבות גיל 50 בו הוא מאמין שהוא יתחיל להיות מתוסכל ואז יהיה לו מה להגיד לחברה.

*גדי הגזבר צריך מוזה וגם קצת חושש מכך שמאמר שלו יופיע בכל סוטה עוד לפני שיש לו מה לאמר לדברי הכפר.

*שלומק'ה עדר ליפשיץ אמרה לי- *I'll Keep it in mind*

*אדם מדר גיחך ולאחר מכן הזכיר לי לא לשכוח לבוא לראות חזרה שלו במועדון.

*מיקי מ. אמר שהעיתון ממילא לא ייצא לאור. הסברתי לעצמי שהוא כתור חבר בוועדת בנים לבטח מרגיש קצת אחריות לעורר אותנו למציאות עילמם של המבוגרים. עכשיו הוא בטח כבר בחו"ל.

*לצערנו העמוק אנחנו נפרדים גם מאחות דגולה ונפלאה בעלת מבנה תמיר ועיניים כצבע הים-אורלי שיצאה לשנה לחו"ל. מוסי תמיד היה טוען "מה אתם מתפלאים שיש לי לחץ דם גבוה אם אורלי באה למדוד אותו?".

*אהרון לוויין חבר משק מן המניין. אפשר להרים כוסית אבל שכל אחד יעשה את זה לבד בחדר שלו, לאהרון אין מלאי.

*עפר ומירית יצאו לעיר הקודש להקדיש מזמנם לשעורי סקספון עבור עפר. שתהיה שנה פוריה.

*ברוכים הבאים למיסד הראשי של העתון-דני (אשר) במלי. אם אפשר הפעם, בבקור הזה שלו לא לשאול אותו מתי הוא מתחתן ויכול להיות שהוא יישאר קצת יותר.

*עדיין לא הזכרנו את רונן ירון שהרים את העלון לשחקים בזמנו וכיום כשהוא בדרכו לקראת דגולה עצמית (מורה לתנ"ך, אורלי וכו') הוא סירב לכתוב לעלון בהצהרה שעליו לראות קודם את רמת הכתיבה ולאחר, באם לא נראה לו שהדפסת מאמר שלו כאן תפגע בתדמיתו-יאות להגות בעניין.

*שמתם לב שרמי וליאונזי נעלמו מהשטח? אני שמתי לב כי חלון חדרם מביט ישר לתוך חלון חדרי ועכשיו סוף סוף שקט לי. הם יצאו למושב בבקעה לחסוך כסף לטיול בחו"ל. הם גם לקחו איתם את ספארקי השטן הקטן (חתול שחור).

*ואיפה משה גרשמן בכל העניין הזה? בקורס נהיגה מונעת לאופניים.

*אורן קולינס רק מסכים לכתוב על דר המשולשת שלו ועל מרסקי העגולה שלו.
 *בקליפורניה, מכין המטילים נמצאים כרגע אסף סולומון, כרמי סינה, ארנה נמינוב
 אלדד קולינס וגליה גניסלב. כמוכן רפי ואילנה, דינה ובנסון וריי וסטיב (ובאזל)
 הקבועים. כל מה שהם צריכים זה לחכות לחג הפסח ואז יש להם סיבה להפגש יחד.
 *מרגלית כהן כיפן עובדת כמארכת. נשמע אקזוטי?! ... לא לפי הסיפורים שלה.
 אבל היא עושה כסף מצויין כך שלפחות יהיה לה עם מה להגיע לאוסטרליה.
 *מיטב האיחולים לג'נין עם שיחרורה מצה"ל!
 *יש לנו בן מאומץ חדש שמקווה להכנס לצבא בקרוב-ג'ונתן בולטר-למי שלא מכיר.
 את ראסל פיין האוסטרלי עוד צריך לעודד קצת, אבל אנחנו תקווה שגם הוא מתכוון
 להתווסף לרשימת המאומצים.

תהיו בריאים
 אורה.

